

(0/38)

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

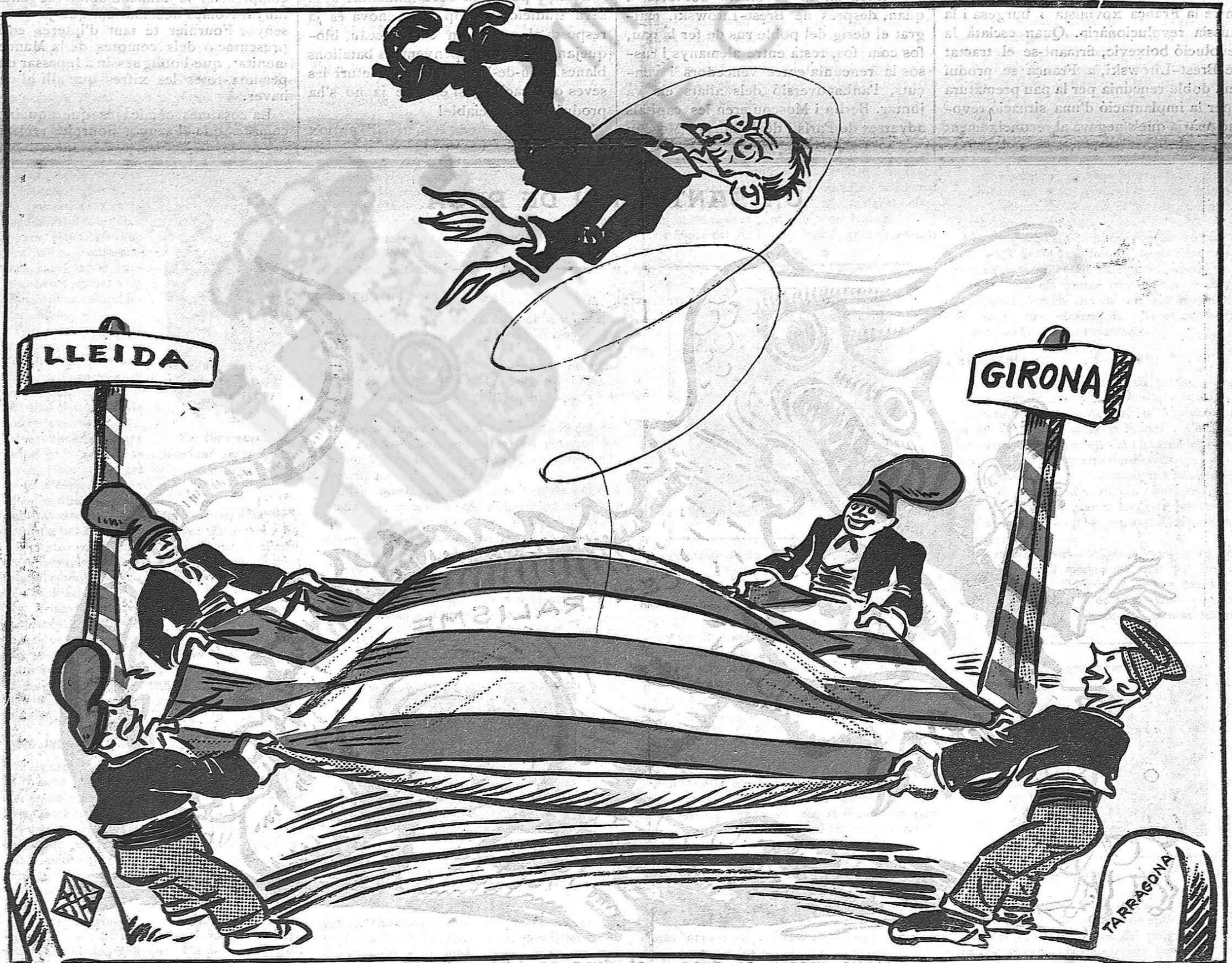
AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

LA "VACA" AUTONOMISTA

—Pobre de mi!... Pensar que jo havia sigut l'«abanderado»!...

La roca simbòlica

Aquest Penyal de Vélez de la Gomera que tant fan parlar als nostres diaris, ofereix motiu per a escriure, en síntesi, tota l'història d'Espanya. Allò és una roca pelada que mai ha servit per res, que mai servirà per cap cosa bona. En temps de Narváez ja la volien fer saltar amb una mina de pólvora. Però diu que no es va arribar a concedir el crèdit demanat al Parlament per aquesta operació explosiva. I tanta pólvora que d'aleshores ençà s'ha gastat!

Amb unes quantes roves de pólvora, la roca, esmicolada, hauria deixat de ésser una preocupació i un perill. Però Espanya, que ha perdut mils i mils de quilòmetres quadrats de territori, es sent avara de les roques perdudes en mig de la mar. I avui, al cap dels anys i dels segles, el Penyal inútil serveix de teatre a una tragèdia. I si la tragèdia no és més grossa, és perquè no hi ha espai per a més. Es tota la tragèdia que la grandària de la roca permet.

Ve't-aquí la roca simbòlica. No té cap utilitat. No ofereix sinó perills. Hauria calgut enfonsar-la sota el mar. Però aleshores s'hauria suprimit un dels capítols de la història d'Espanya. Ja que la roca no ha estat volada, demanem que la converteixin en monument nacional.

El cop teatral de Gènova

—Ha estat una desllealtat més dels alemanys i dels russos—diuen uns.

—Són els arreconats i els perseguits, i se defensen—diuen els altres.

—Es una confirmació de les grans torpes que França vé realitzant des de 1917, des de la revolució bolxevic—afegim nosaltres.

El tractat rus-alemany fet públic a Gènova, és el darrer episodi de la lluita entre la França xovinista i burgesa i la Rússia revolucionària. Quan esclatà la revolució bolxevic, firmant-se el tractat de Brest-Litowski, a França se produí una doble renuncià per la pau prematura i per la implantació d'una situació revolucionària que's negava al reconeixement

dels antics deutes contrèts per l'imperi. En và els bolxevics intentaren aproximar-se a França; en và el capità Sadoul escrivia, gairebé diàriament, a l'Albert Thomas, aleshores ministre, pregant que França s'atansés al règim dels soviets, ja que aquests estaven ben disposats a rebre-la, per a oposar-se a Alemanya. França no va escoltar an En Sadoul, i en lloc de la benevolença que se li demanava, inicià la seva solidaritat amb tots els contra-revolucionaris.

Alemanya, contràriament, auxilià per conveniència, la revolució bolxevic, i quan, després de Brest-Litowski, malgrat el desig del poble rus de fer la pau, fos com fos, restà entre alemanys i russos la rencúnia entre vencedors i vençuts, l'animadversió dels aliats els va juntar. Berlín i Moscou eren les capitals adverses de París i de Londres. Moscou

i Berlín, automàticament, s'aproximaven. Arribada l'hora de Gènova, França va seguir la seva trajectòria de irreconciliabilitat amb Moscou i Berlín, però si l'acompanyava la raó respecte a Berlín, no pas respecte a Moscou. I, naturalment, russos i alemanys han aparegut units.

França, sempre torpe o engegada, no comptava amb la terquetat defensiva de Alemanya ni amb la intel·ligència dels bolxevics, homes que tindran totes les tares que's vulgui, però que han mostrat —i per això els admira el senyor Cambó— una gran flexibilitat intel·ligent. Ara veu fins la possibilitat d'un acord militar que trasbalsi tota la situació militar i tots els càlculs fets per al futur. Sense movilitzacions, serien 250,000 soldats alemanys sumats al milió i mig de soldats russos, contra 690,000 francesos. Això encara no seria base per a una guerra, però constituiria el començament d'una acció bèl·lica, que pot esclatar dintre de pocs anys.

No resta altre pensament que la unió íntima de França amb Bèlgica i la petita Entente, sostingudes per l'Anglaterra i la Itàlia. Quina viabilitat pot tenir aquest pensament? Molt dubtosa. A Gènova ja's començava a parlar de la ingratitude dels polacs i dels txeco-eslovacs envers els aliats. Polònia i la petita Entente, aïlades, podrien ésser fàcilment batudes. Itàlia, avui anti-francesa, no formaria. En quant a Anglaterra, és una esfínx que parla, triant el dia...

França purga la seva infidelitat a la seva tradició. El cop de Gènova és la resposta al cop d'En Clemenceau, bloquejant Rússia i empenyent els batallons blancs. Tan-de-bo que França deturi les seves obcecacions, si és que ja no s'ha produït lo irremeiable!

PARADOX

L'home dels comptes

Es veu que el senyor Fournier, diputat per Torroella de Montgrí, és d'aquells homes que només sap una cançó i que la canta a tota hora. Ell n'ha après una de cançó, i és la dels comptes de la Mancomunitat. Un dia cada setmana, poc més o menys, quan les Corts estan obertes, el senyor Fournier s'aixeca del seu escó parlamentari, i pregunta al ministre a veure com està això dels comptes de la Mancomunitat de Catalunya.

Per aquest camí, el senyor Fournier es farà cèlebre. Ell no pronunciarà eloqüents discursos, ni intervirà en els debats polítics i econòmics que es plantegin al Congrés. Però en el *Diario de Sesiones* quedarà ben clavet el nom del senyor Fournier. Si no que fora un xic avorrida, es podria fer una auca d'aquest senyor, que podria titular-se «L'auca de l'home que cada vuit dies demanava els comptes».

D'això sí que se'n diu practicar la santa insistència. I de segur que el bon senyor es creu que fent això fa alguna cosa. Suposem que els diputats i fins els uxiers ja li han prè el número. Quan el senyor Fournier s'alça els quatre gats que hi deu haver asseguts a la Cambra deuen dir: Ara demanarà els comptes de la Mancomunitat.

Es molt possible que qualsevol dia el senyor Fournier faci una interpel·lació sobre aquest assumpte. No fóra pas la primera. Nosaltres desitjariem que la victòria coronés els heroics atacs del diputat per Torroella de Montgrí. Ens agradaria que qualsevol dia li caiguessin damunt, en enorme feix de papers, tots els comptes de la Mancomunitat de Catalunya. Només demanariem que ja que el senyor Fournier té tant d'interès en la presentació dels comptes de la Mancomunitat, que l'obliguessin a repassar una per una totes les xifres que allí hi deu haver.

La cosa més còmica és que aqueixos comptes que el senyor Fournier reclama

UN SANT JORDI DE PEGA

Volia matar el drac i el drac se l'ha menjat a e'l

amb tanta insistència, no solament estan a la vista de tothom que els vulgui veure, sinó que formen volums impresos ben clarament. No es tracta, per tant, de treure a llum uns comptes amagats. Si el Govern volgués obligar a la Mancomunitat a presentar els comptes al *Tribunal de Cuentas del Reino*, n'hi hauria prou amb enviar a aquest tribunal un paquet amb els volums impresos on consten els pressupostos i les corresponents liquidacions.

Però ja que el senyor Fournier és tan aficionat a les xifres, podria demanar que es presentés una acta falsificada de les eleccions de Torroella de Montgrí. Podria posar aquest document en un quadro, junt amb una dedicatòria que digués: «Al il·lustre diputat amic de les xifres netes, que cada setmana demanava els comptes de la Mancomunitat».

FULMEN

Un mercat de Calaf

D'allà on ningú s'entén se'n diu *un mercat de Calaf*. Això vé d'una vegada que, segons conten les velles, va passar el següent cas.

A la capital de l'alta Segarra hi fa sempre un fret que pela i molt especialment durant les matinades d'hivern en que es gelen les costelles a la brasa. Un dia de mercat, estant la plaça plena de gent va baixar tant la temperatura que varen glaçar-se totes les converses. Al

escampar-se la boira i sortir un raig de sol, varen desglaciar-se i fillets de Déu! aleshores sí que ningú s'entenia. A les paraules rescents s'hi barrejaven les desglacades i la confusió fou més gran que a la torra de Babel, perquè a Calaf no hi valia ni la intervenció del més expert intèrpret.

Ara el *mercat de Calaf* s'està reproduint a Gènova. La guerra va deixar glaçades a totes les nacions d'Europa i avui, reunides a la hermosa ciutat italiana, desglacades a l'escalf de la pau, no s'entenen. Hi ha una confusió de necessitats, d'ambicions, d'odis, de recels i de supèrbies que fa impossible tota solució de concòrdia.

França desconfia amb raó d'Alemanya, que no renunciarà mai a la revenja. Rússia vol que la treguin del toll en que s'ha ficat amb la implantació d'un comunisme que ja reconeixen utòpic. Anglaterra, vol una harmonia perfecta entre les nacions d'Europa, però mantenint la seva hegemonia. Itàlia, fa el paper del senyor que tot ho arregla, procurant treure bones tallades de la seva amistosa intervenció. Cada nació ha fet cap a la Conferència de Gènova, desconfiant de les altres i mal disposada a cap mena de sacrificis. Així no hi haurà manera d'entendre's.

Creiem que això acabarà pitjor encara que el final que va tenir el mercat de Calaf. Això acabarà com el Rosari de l'Aurora. Tot just som als començos i ja Rússia i Alemanya han donat un de aquests cops d'efecte teatrals a que són tan aficionats. A espatlles de la Confe-

rència han concertat un tractat polític-econòmic que ha indignat a les demés nacions. França, que començava a quedar isolada, va carregant-se de raó al desconfiar constantment d'Alemanya per la seva desllealtat i al titllar a la Rússia soviètica de poc sèria.

No esperem resultats pràctics de la Conferència de Gènova. Interinament queda reduïda a un perfecte mercat de Calaf.

JEPH DE JESPU

El ben viure és el tot

Mentre el món sigui món, existirà qui li agradi ficar-se on no se'l demana.

Tal he pensat en llegir que a Gènova, en aquests dies hi fa cap tothom, hi hagin comparegut també les Delegacions d'uns pobles, que si existeixen, és lo mateix que si no siguessin al Mapa. Tant és el cas que en fan els peixos grossos que remenen les cireres internacionals.

Els representants d'aquests pobles, es queixen de que no se'ls escolti; de que no tinguin veu en les deliberacions de l'assemblea internacional.

Tot fa creure que els Delegats dels pobles que no essent a la Conferència han volgut ésser-hi, porten per ara la de perdre. A la taula d'En Bernat, qui no hi és, no hi és comptat, diu l'adagi. Els pobres Delegats, hauran corregut els carrers de Gènova, explicant al públic les

Batallades de tot arreu

ELS HEROIS

Sempre hi ha hagut per ço que respecta a la guerra del Marroc la pruitja d'anomenar-la de trenta mil maneres, però mai com cal anomenar-la. Nostre acció, la qüestió... com si ningú gosés a dir-ne ço que veritablement és: guerra, guerra terrible com qualsevol altra o més, perquè les altres regularment tenen la virtut de remoure els esperits, que aquesta els sumeix en una xorca indiferència.

Molt poques vegades s'ha pres la guerra del Rif amb la consideració deguda, car d'ésser així, segurs estem de que fóra finita. D'altra manera hauriem de confesar haver arribat a un grau d'inconsciència inconcebible.

Però cal donar-li tota la importància que té. No ja tan sols és la nostra ruina financiera, el nostre desprestigi moral, sinó el fossar de la nostra joventut.

I en aquesta guerra també hi ha els seus herois. Homes que, pel sol fet d'ésser joves es veuen mutilats, desgraciats pel reste de la seva vida, destinats a implorar la caritat pública, mostrant la vergonya d'un crim. El nostre gravat mostra a un d'aquests homes, heroi més que cap heroi perquè ell no ha mort veient-se així condemnat a ésser testimoni de la seva mutilació.

A visitar-lo han anat altes personalitats, entre aquestes l'Alt Comisari.

Hauran dit... ço que s'acostumà en aquests casos. I al trobar-se sol, el pobre mutilat, haurà sentit enveja o qui sap si rencúnia, per aquells homes plens de salut, satisfets, disposats a recollir la palma del triomf mentre ell restarà inútil i oblidat.

BONA INICIATIVA

Hem sapigut que el Centre esperitista «La Buena Nueva» ha acordat dirigir-se al Consulat Rus en demanda d'acollir nens russos lliurant-los així d'una mort certa i horrosa.

Quan s'acordà acollir nens austríacs, tingueren per aquell gest hermos totes les lloances que mereixia, però aquest les mereix molt més perquè ja no és obeir al sentiment de caritat, sinó que és elevar-se per dessobre miserioses passions polítiques.

Ens plau fer constar que nosaltres des d'aquestes columnes indicarem portar a cap aquesta tasca altament humana. Oidà que ella no es malogrí i dongui els fruits que'n cal esperar.

LA NOSTRA BANDERA

Demà ens serà entregada la bandera, ens la ofereixen els nostres germans d'Amèrica.

Demà, tots aquells que siguin i es sentin catalans, aniran a retre homenatge a la senyera que entre llurs plecs hi portarà besos i sospirs de catalans allunyats de la seva pàtria.

I nosaltres anirem a recollir-los aquests besos, aquests sospirs. I si per cas mentre la portem en santa processó al nostre palau quiscú la volgués profanar, tindrem prou braó per a donar-li el seu merescut càstig. Si això sempre estem disposats a fer-ho tractant-se de la nostra ensenya, molt més amb aquesta, que ademés de nostra, és la senyera que ens donen aquells que mars enllà esperen que soni el crit potent assenyalant l'auca catalana.

ELS RUSSOS

A tota reunió, per llei fatal, hi ha un o uns que criden l'atenció, que són l'atracció, el clou com si diguessim.

A Gènova, a la famosa Conferència no podia deixar de succeir. Hi han els russos que hi fan el paper més lluit, perquè són de quins es parla més i dels que's té més por.

Des del primer moment la Delegació dels soviets, fou la preocupació de tots els governs que prenen part a la Conferència i dels que no n'hi prenen, que pel cas és igual.

An el que-li han portat més mals de cap és a l'italià que, en veritat sigui dit, no sap on posar-los. Per les precaucions que prengué i manté, qualsevol diria que els Delegats russos estan posseïts d'un poder extra natural.

Però ells sembla que no senten la més petita preocupació i passen pels carrers de Gènova llurs satisfetes persones, que són com una mena d'espurna d'aquella gran foguera.

Vorovsky, Tchitcherín, Litvinof, etc., han si-

Vorovsky, Tchitcherín i Litvinof, de la Rússia soviètica

gut esplèndidament allotjats, potser com no podien esperar. Però l'Europa occidental ha volgut ésser galant amb llurs hostes rojos del roig Orient.

Durant les sessions de la Conferència, són el mur on ensopeguen tots els propòsits dels aliats que van de capitulació en capitulació i seguint aquest camí, aviat hem de veure els russos imposant condicions.

I al cap vespre, en el dolç repòs an els jardins de llur mansió, qui sap si a la vegada que un record per aquella Rússia que han deixat i defencen passa pels seus ulls la visió d'una nova Europa...

VENEZELOS

Venezelos, l'home que un jorn disposà dels destins de Grècia ha realitzat un viatge a l'Amèrica. Qui sap si an aquelles terres llunyanes hi ha anat a cercar l'oblid que en el vell món, malgrat i estar allunyat de la seva pàtria no podia trobar.

La figura del gran home públic grec és en tots

El senyor Venezelos (el del mig) passejant per un carrer de Lima

moments força interessant. Reviu en ell l'esperit hel·lènic i amb seguretat que més d'una vegada haurà sentit la íntima amargor que deuria sentir el gran Anaxàgore abandonant Atenes, igual que ell forçat a l'ostracisme, igual que ell víctima de la eterna inconstància del poble grec.

L'odi a la guerra l'excluí del governament de la seva pàtria... i la guerra segueix. Qui sap si haurà de portar-hi la pau.

DE CASA

Políticament n'hi haurà que diran que estem sofrint un canvi, és dir, que fem un moviment de trasllació vers l'esquerra com si diguessim, perquè confessem que aviat ni sabrem ço que vol dir esquerra.

Una reunió, uns discursos, uns pactes; n'hi ha hagut prou per a que, quiscuns creguessin trobada la solució, el mitjà d'evitar la *revolució anàrquica, sens fe, ni credo*... Més aviat haurien d'alegrar-se si haguessin trobat el mitjà per a enlairar un credo, infiltrar una fè i fent aixís que sense perill d'una anarquia, fos possible la revolució.

I mentrestant segueix la xorca baixesa de l'alta

seves quimeres. Ja que no al Palau de Sant Jordi, s'hauran esbravat a les taules dels cafès. Davant el *comptoir* d'alguna *Fattoria*. A darrera hora, hauran hagut de pagar-se el gasto.

L'enfado dels pobles humils haurà pujat de to, en veure la forma sumptuosa amb que els Delegats que en diriem *oficials o acreditats*, són atesos pels organitzadors de la Conferència. Miren com els seus companys reconeguts són tractats a cos de rei; com se'ls allotja en Palaus de contes de fades. Com passen el seu orgull i fan el fatxenda, davant els milers de badocs que els contempen ensimismats.

Per lo demés, res. En les sessions de la Conferència, tan se val que hi figurin tres pobles més, com tres pobles menys. Realment, dol renunciar a una estada d'unes setmanes prop del mar blau clar, en un clima sanitos, peixat com un patriarca.

D'aquí la repetició alarmant de les Conferències. Em jugo un peix, que més d'un Delegat, pensa a hores d'ara en el lloc on es celebrarà la pròxima.

ALLÀ A GÈNOVA

Europa se sent malalta, pateix un empaig de ferro ocasionat per l'esguerrotan monstruós com criminal de la passada hecatombe, deixant-li al cor greu ferida que no li ha robat la vida

política, comença a rebrotar la força que molts creien punyida per sempre. Parla de reorganitzacions, d'orientar novament el proletariat i protesta i ja demana dimissions. Tot plegat demostra que l'espurgament no ha fet l'efecte que segurament quiscuns esperaven.

Això remou i es possible que de no trigar gaire tornin a ésser problemes vitals ço que avui dissortadament no signifiquen res. Es possible que en això hi contribueixin les victòries que cada dia obtenim al Marroc. Ara sembla que els rifenys ocuparan el Penyó que nosaltres evacuem si podem. Això serà obeint a un grandios plànol de la més moderna estratègia el qual farà que si bé acabarem derrotats, quedarà la nostra honra salvada i sense taca... i això és un dir, perquè ara ja regalimeja de sang...

La sang segons a on hi és propícia, segons a on, no. Així ho deuen creure els de Madrid quan han excluit de l'indult otorgat en ocasió de Setmana Santa els quatre condemnats a mort de Catalunya. Sembla talment que subsisteixi encara el sistema dels escarments... No es recorden de que aquest dona mals resultats.

EINSTEIN

Einstein, l'ultra revolucionari de la ciència, el anorreador de les velles teories que ja començaven a tindre caràcter de veritats demostrades, ha visitat França. Ha visitat la França i d'ella, aquelles parts del seu cos on s'hi clavaren les punyentes espinas d'una guerra despietada.

La famosa teoria de la relativitat ha sigut explicada pel seu creador an els francesos que per aital honorament poden sentir-se joiosos i ells per a obsequiar-lo li han mostrat llurs monuments i ço que ho eren.

Einstein ha estat admirat la Catedral de Reims. Davant d'aquell monument alçat pel Déu de la pau i batut pel Déu de la guerra, haurà pogut constatar la relativitat de la divinitat.

També ha estat a Dormans, i davant les runes

Einstein contemplant les runes de Dormans

d'una de les viles d'aquella formosa regió, qui sap si l'ha amarat una onada d'escepticisme de capir quant relatiu és el procés del progrés humà que en lloc de cercar la conservació per la destrucció, cerca la destrucció per la conservació.

però li ha feta anormal.
Els doctors que la consulten,
reputats tots d'eminència,
amb sa voluntat i ciència
discuteixen els remeis
convenients per a enfortir-la,
i també regenerar-la,
receptant-li per curar-la
uns papers que en diuen lleis.
Sempre lleis!... D'eixes n'hi sobren
a Europa i al món que pena.
Tota saludable esmena
neix de l'expontaneïtat
intelligent i altruïsta
dels homes que al món governen,
no de paraules que enlluernen
sempre orfes de veritat.
A Europa poden lliurar-la
de la crisi que l'ofega,
que la trastorna i la cega,
accions nobles i morals
de les classes directores,
llançant bona part d'egoisme
que fa del món un abisme
de misèries infernals.
Senyors enlletrats de Gènova,
oblidau falses rutines
que sols li han portat ruïnes
a la pobra humanitat;
recordeu-vos dels grans homes
que'l món sa bondat venera;
dongueu opinió sincera
i practiqueu l'equitat,
i tingueu el be per norma
i feu a tothom justícia
i no alimenteu malícia
i feu gran al vostre cor,
i en la pau trebalheu sempre
i embelliu un xic la vida,
fent que eixa sigui ennobrida
pel més tendre i pur amor.
Si amb tot i vostres esforços
la malalta no millora,
llavors haurà arribat l'hora
que cada hu es quedí amb lo seu;
que perduri la misèria
tan tristement deshonrada
de l'Europa desauçada,
i que la reventí Déu!

ANDRESITO

Notes de fóra

Mora la Nova.—Aquest any, per obra i gràcia de la majoria del nostre flamant Ajuntament, havem tingut processó amb armats i tot—uns armats de guarda-ropia—acordant-se aplicar els gastos al capítol d'imprevistos. Viva la Pepa, i la farina blanca! I tot per tenir content al seu director, el neo-carca Serres i Calavera, el ric.

Als que de dies coneixem al transformista de Sarafi, res ens sorprèn d'ell i concórxa, però que En Serrano, d'història netament republicana, secundés la vanitat d'alguns traidors o bé caragrats, la veritat, no ho comprenem i esperem una rectificació, tan sols sigui per la memòria del seu mestre, l'immortal Salmerón.

De mal en pitjor

Un diari, ministerial fins al moll dels ossos, s'ha enfadat suara amb els que parlen de la imminència d'una crisi. Posant de perfecte Mestre Tites, ha provat de picar els dits a determinats colgues, aferrats—diu—en la costum de veure fantasmes, on no hi ha altra cosa que claretats.

Aconsella l'orgue del govern als que escampen certa mena de noves, que procurin trempar els nirvis. Per si mancava quelcom, afegeix que la vida del govern és, avui per avui, de lo més ferm i segur que pugui haver-hi a Espanya, on—això ho diem nosaltres—no hi ha res estable; on tenim tots, homes i institucions, ço que's diu la vida a l'encant.

Al nostre entendre, peca el diari ministerial per excès d'oficiositat. Potser que, com diu, res faci terner una crisi. Que l'existència del govern siga a l'hora actual més ferma que la mesaventura que pesa damunt de la nació. Això no voldria significar en cap cas que abans de vint-i-quatre hores no pugui produir-se en el govern una esquerda que faci terner per la seva vida.

Què's necessita a Espanya per a produir una crisi? Res. Doncs no és estrany que al·lionat per l'experiència hi hagi

qui la dongui com cosa immediata. No rau el dany en que's profetitzin les crisis. Lo verament sensible és que els rumors d'aquesta mena tinguin sempre un norantanou per cent de probabilitats d'acert.

Vegi el dòmine conservador-periodístic, la inoportunitat de la seva rebufada. No hi ha crisi, però res ens priva de creure que demà esclati.

I que el govern que vingui serà tan dolent, al menys, com el que ara tenim, pitjor que l'anterior.

No ho dubtin.

A SANT JORDI

Segons la tradició ens conta,
l'aranya que ens devorava
fou morta en breu lluita un dia
per vostra invencible espasa.
Certa serà l'aventura
quan la tradició la canta,
mes, ail, pel que's veu, la morta
deixà filles amagades,
que, creixent, de mica en mica
han suplert molt bé a sa mare.

Gloriós Sant Jordi,
voleu matar-les?

Mireu, aquí en tenim una.
Dotada d'una gran barra

i ajudada per l'empenta
que li han dat les circumstàncies,
s'ha fet acaparadora,
i amb un descaró que pasma,
ens ven per vint lo que a n'ella
no li ha costat més que quatre,
i ens fa patir fam, i ens roba
i es burla de tots nosaltres.

Gloriós Sant Jordi,
mateu l'aranya!

Aquí teniu la segona.
Aquesta és més solapada,
i llaura i fa de les seves
sense moure saragata.
No n'heu sentit contà històries?
Li diuen la concejala
i es dedica amb preferència
als consums, a les subastes,
a la compra de «terrenos»,
als «concerts» i a les cloaques.

Gloriós Sant Jordi,
mateu l'aranya!

I aquesta altra?... Es espantosa!
Pel dimoni aconsellada,
ha organitzat una timba
en la qual, amb tota calma,
pela a l'infeliç que hi entra,
valent-se de daus i cartes.
Les desgràcies que ocasiona,
aquesta bèstia malvada!
Les baixeses, els delictes,
els mancaments, les infamies!

Gloriós Sant Jordi,
mateu l'aranya!

En fi, mireu-vos aquesta.

Es la més astuta i «pràctica»,
i, per tant, la que entre totes
produceix més repugnància.

¿Sabeu a lo que's dedica?

¡A explotà la «dolça pàtria»!
Amb aquests mots per bandera,
¡vejessiu amb quina trassa
busca els talls més substanciosos
i pesca els millors gangues!

Gloriós Sant Jordi,
mateu l'aranya!

C. GUMÀ

REPICS

La Comissió encarregada de festejar la bandera catalana que'ns envien d'Amèrica ha pres els següents acords:

Primer.—Publicar un manifest convidant al poble català a adherir-se a l'acte patriòtic.

Segon.—Pregar a les entitats que assisteixin amb banderes a l'acte d'entrega de la dels catalans d'Amèrica.

Tercer.—Recomanar a entitats i particulars que adornin finestres i balcons amb el drap de les quatre barres, quedant així instituida la Festa de les banderes.

Quart.—Celebrar demà a la tarda un gran «lunch» popular en honor dels representants de Amèrica.

Cinquè.—Donar una representació teatral en honor dels catalans d'Amèrica.

Des de'l Vaticà s'han donat ordres a tot el món per a que's facin rogatives a favor del bon èxit de la Conferència Internacional.

Diu que això assegurarà la bona pau.

Llàstima que els moros del Rif no hagin enviat un delegat a Gènova.

Així entrant dintre l'efecte de les rogatives potser també ens pacificarien la colònia.

Nostra germaneta xica *L'Esquella de la Torratxa* acaba de sofrir una denúncia del senyor fiscal.

Una innocent caricatura que representava el bon Jesús ressuscitat i obligat a fer cua a la porta del cel, ha sigut el gros pecat que li volen fer purgar.

Creiem que, a la llarga dominarà el bon sentit i que la cosa no passarà d'una senzilla relliscada... no del dibuixant, sinó del senyor fiscal, que en aqueix cas ha demostrat estar a l'altura de la Patum de Berga.

Amunt... i caricatures!

Áteme usted estas dos mósca's por el rabo:

«El diputado Companys ha dicho al ministro que la situación de los «rabassaires» de Cataluña es angustiosa, desesperada, y que puede producir graves conflictos.»

«Corre con insistencia el rumor de que el viernes marchará a Cataluña el batallón del regimiento de Jaen.»

Deuran enviar-nos-el per a que solucionem aquells graves conflictos.

Tornem a trobar-nos damunt d'un volcà, cavallers.

Ens referim al batibull de les Juntas de Defensa, que s'aguditzà a darrera hora amb més virior que mai.

Hi ha el propòsit—se diu—de declarar, en resum, que les Juntas militars deuen ésser «indiscutibles».

Efectivament, aqueixa és la paraula.

Les juntas són... indiscutiblement absurdes i perniciosas.

Entesos?... Entesos.

Diuen de Madrid que el ministre de la Governació està encantat amb les idees altament conservadores del *Noi del Sucre*.

I doncs què's creien?

Com que en el sentit de buscar raons, els revolucionaris són els altres.

Els altres, volem dir els que fins ara s'han titulat conservadors.

I els gossos de presa que'ls defencen.

El general Borbón—segons la premsa—acaba de denunciar per carta a *ambas Cámaras* al diputat Macià per la seva conferència del «Centre», que califica de greu excitació al separatisme.

La cosa sembla que portarà cua.

Val més així.

Quan sigui ben llarga, cridarem: «Foc a la cua del llop!»

Imprenta L'Esquella i La Campana - Olm, 8. - Barcelona

—¿Qué querrás ser, muchacho, cuando seas grande?
—President de la República Catalana.